

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OSNOVNI SUD U BANJOJ LUCI
Broj: 71 0 K 316849 21 K
Dana, 15.05.2023. godine

**Presuda potvrđena presudom Okružnog suda
u Banjoj Luci dana 22.05.2025. godine**

U IME REPUBLIKE SRPSKE

Osnovni sud u Banjoj Luci, predsjednik vijeća Vedrana Grmuša, članovi vijeća Zoran Miložica i Adrijana Gavrilović Trivić, uz učešće zapisničara Svetlane Pranjić, rješavajući u krivičnom predmetu protiv optuženog S. S. iz B. L., koga zastupa branilac Gordan Jovišević, zbog produženog krivičnog djela odavanje službene tajne iz člana 323 stav 1 Krivičnog zakonika Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 64/17, 15/21 i 89/21 – u daljem tekstu: KZ RS), po optužnici Okružnog javnog tužilaštva Banjaluka broj T13 0 KTK 0050344 19 od 21.12.2020. godine, nakon završenog glavnog pretresa, u prisustvu okružnog javnog tužioca Okružnog javnog tužilaštva u Banjoj Luci Biljane Marković, optuženog S. S. i branioca Gordana Joviševića, dana 15.5.2023. godine vijeće donosi i javno objavljuje:

P R E S U D U

S. S., zvani „...“, sin N. i N. rođene A., rođen [...] godine u B.L., nastanjen u B.L., [...], po narodnosti Srbin, državljanin RS/BiH, JMB [...], pismen, sa završenom srednjom školom, po zanimanju policijski službenik, oženjen, otac dvoje maloljetne djece, zaposlen kao zidar u „...“, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan,

K R I V J E

Što je:

1. U vremenskom periodu od kraja 2017. godine do 15.11.2019. godine u B.L., kao službeno lice – policijski službenik Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske (u daljem tekstu: MUP RS), iskoristio ovlaštenje da pristupa zaštićenim bazama podataka i evidencijama MUP-a RS i bazi podataka Agencije za identifikacione dokumente, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine (IDDEEA), te je putem aplikacije „ePretraga“ i „eProvjera“ pristupio evidencijama Ministarstva unutrašnjih poslova RS i evidencijama IDDEEA-e i prikupljao lične podatke građana koji se vode u službenim evidencijama MUP-a RS i IDDEEA-e Bosne i Hercegovine, pa je tako za lice G. D. provjerom utvrdio podatak da je lišavan slobode dok je za lice Đ. M. provjerom utvrdio lične podatke, nakon čega je ove podatke dostavio P. G. iz B.L., a kako bi P. G., neovlašteno, za svoje potrebe, koristio te podatke

Dakle, kao službeno lice, u više navrata neovlašteno drugom saopštio podatke koji predstavljaju službenu tajnu,

Čime je učinio produženo krivično djelo odavanje službene tajne iz člana 323 stav 1 Krivičnog zakonika Republike Srpske, pa mu sud na osnovu ovih zakonskih odredbi i odredbi člana 41, 43 i člana 49 Krivičnog zakonika Republike Srpske, izriče

NOVČANU KAZNU

U IZNOSU OD 6.000,00 KM (ŠESTHILJADAKONVERTIBILNIHMARAKA) KOJU JE DUŽAN
PLATITI U ROKU OD 30 DANA PO PRAVOSNAŽNOSTI PRESUDE.

Na osnovu člana 50 stav 2 Krivičnog zakonika Republike Srpske određuje se da ako optuženi ne plati novčanu kaznu u cijelosti ili djelimično u ostavljenom roku, sud će odrediti njeno prinudno izvršenje

u zakonom propisanom postupku. Ako novčana kazna ne bude naplaćena putem prinudnog izvršenja u roku od jedne godine, sud će donijeti odluku o zamjeni novčane kazne zatvorom.

Na osnovu člana 99 stav 1, a u vezi sa članom 96 Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske optuženi je dužan platiti troškove krivičnog postupka i to na ime sudskog paušala u iznosu od 250,00 KM (dvijestotinekonvertibilnihmaraka) u roku od 30 (trideset) dana po pravosnažnosti presude.

Obrazloženje

Okružno javno tužilaštvo Banja Luka je dana 21.12.2020. godine podiglo optužnicu broj T13 0 KT 0050344 19 protiv optuženog S. S. kojom mu je stavljeno na teret izvršenje krivičnog djela odavanje službene tajne iz člana 232 stav 1, a u vezi sa stavom 3 KZ RS, na način da je kao službeno lice, u namjeri da sebi pribavi imovinsku korist, u više navrata neovlašteno drugom saopštio podatke koji predstavljaju službenu tajnu. Predmetna optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje ovog suda rješenjem broj 71 0 K 316849 20 Kps, dana 04.01.2021. godine. Na ročištu održanom radi izjašnjenja o krivici dana 06.04.2021. godine optuženi je negirao krivicu, te je slijedom toga predmet upućen drugom sudiji radi zakazivanja glavnog pretresa.

Okružni javni tužilac je na glavnom pretresu nakon što je pročitala optužnicu izvela materijalni dokaze: čitanje iskaza svjedoka G. P. datog na Zapisnik o saslušanju svjedoka P. G. PU Banja Luka, Sektor kriminalističke policije – odjeljenje za organizovani kriminalitet i droge broj 13-03/1/2-1-702/19 od 15.11.2019.godine, te dokaze Rješenje MUP RS Policijska uprava Banja Luka broj 13-08-125-65/19 od 16.11.2019.godine, Akt MUP RS Služba za zaštitu integriteta i zakonitosti u radu broj S/Z-2-052-776/20 od 16.03.2020.godine, Akt MUP RS Uprava za informaciono-komunikacione tehnologije broj 07/1-125-164/20 od 19.06.2020.godine i izvod iz kaznene evidencije za osumnjičenog S. S. PU Banja Luka broj 13-02/1-3-234.1-1100/19 od 15.11.2019.godine.

Na izvedene dokaze odbrana je uložila prigovore na čitanje zapisnika o saslušanju svjedoka G. P. (R.) navodeći da zapisnik o ispitivanju nije propisno sastavljen, da nisu ispunjeni uslovi za čitanje iskaza svjedoka iz istrage, da se zapisnik ne može dovesti u vezu sa optužnicom, da je svjedok saslušan na druge okolnosti i u vezi drugog krivičnog djela, te da je prilikom saslušanja korišten telefon svjedoka, koji nije oduzet od istoga te nije dostupan sudu i odbrani.

Odredbom člana 288 stav 2 ZKP RS propisano je da se zapisnici o iskazima datim u istrazi mogu po odluci sudije, odnosno vijeća pročitati i koristiti kao dokaz na glavnom pretresu samo u slučaju ako su ispitana lica umrla ili trajno duševno oboljela ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred sud nemoguć ili je znatno otežan iz važnih razloga, ili ako bez zakonskih razloga neće da daju iskaz na glavnom pretresu. U konkretnom slučaju sud smatra da je učinjeno dovoljno napora u pogledu dovođenja svjedoka G. P. (R.), jer je istog bezuspješno pozivao na više različitih adresa, provjeravao adresu kod MUP-a RS, izdavao naredbu za dovođenje svjedoka koja je bila bezuspješna, te je uvidom u Akt Ministarstva unutrašnjih poslova PU Banjaluka broj KU-925/19 od 17.11.2022. godine utvrđeno da je navedeni svjedok promijenio lično ime, da se sada zove G. R. te da je istom zbog neodazivanja na pozive suda i nepoznatog boravišta određen pritvor i za kojim je raspisana centralna potjernica. Shodno navedenom nesporno je da je u konkretnom slučaju svjedok nedostupan nadležnim organima, da se isti ne može pronaći, te da je samim tim i njegov dolazak pred sud nemoguć iz kog razloga je sud odbio kao neosnovan prigovor odbrane u pogledu čitanja iskaza G. P. (R.), te je dopustio izvođenje navedenog dokaza.

U pogledu dijela prigovora koji se odnosi na činjenicu da je svjedok saslušan na druge okolnosti i u vezi drugog krivičnog djela sud ističe da se ispitivanje svjedoka odnosilo na isti životni događaj, odnosno na iste radnje koje su optuženom stavljene na teret, tačnije na činjenice da li je svjedok dobijao podatke koji se smatraju službenom tajnom od optuženog, pa samim tim činjenica da su radnje izvršenja djela kvalifikovane kao odavanje službene tajne iz člana 323 stav 1 KZ RS, a da je prilikom saslušanja svjedoka optuženi bio osumnjičen za krivično djelo Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 315 stav 1 KZ RS, ne dovodi u pitanje zakonitost ili valjanost ovog dokaza.

Tačni su navodi odbrane da sudu nije dostavljen CD kao dokaz uz Akt MUP RS Uprava za informaciono-komunikacione tehnologije broj 07/1-125-164/20 od 19.06.2020. godine iako je isti naveden kao prilog tog akta. Međutim, činjenica da je optuženi imao pristup aplikacijama „ePretrage“ i „eProvjere“ koje sadrže lične podatke koji se smatraju službenom tajnom, te da je te podatke saopštavao G. P. ukazuje na logičan zaključak da je optuženi navedene podatke pribavio upravo pristupom tim aplikacijama, iako u toku postupka nije dokazano da je konkretnim pristupom u predmetne aplikacije optuženi pribavio podatke o pomenutim licima. S tim u vezi, iz akta MUP RS broj 07/1-125-164/20 od 19.6.2022. godine proizilazi da su isti tužilaštvu dostavili CD u elektronskoj formi na kojem se nalaze podaci o pristupu optuženog evidencijama Ministarstva putem aplikacija „ePretrage“ i „eProvjere“, dakle iz navedenog akta jasno proizilazi da je optuženi pristupao predmetnim aplikacijama. Shodno navedenom, sud je i ovaj prigovor odbrane odbio kao neosnovan. Vezano za navode odbrane da je iskaz svjedoka G. P. (R.) nezakonit jer je svjedoku prilikom ispitivanja predočavan njegov mobilni telefon sud ističe da iz predmetnog iskaza proizilazi da je svjedok dobrovoljno izjavio da dozvoljava da se pregledaju prepiske između njega i optužen, te shodno tome sud smatra da je i ovaj prigovor odbrane neosnovan.

Odbrana je izjavila prigovor i na dokaz Fotodokumentaciju PU Banja Luka, Sektor kriminalističke policije – odjeljenje kriminalističke tehnike i PDZ broj UV-1805/19 od 15.11.2019. godine i Kriminalističko-tehnički izvještaj PU Banja Luka, Sektor kriminalističke policije – odjeljenje kriminalističke tehnike i PDZ broj 1805/19 od 19.11.2019. godine navodeći da fotodokumentacija sadržaja telefona ne može biti dokaz u krivičnom postupku, da se ne zna o kojem telefonu se uopšte radi, da se identifikacija telefona radi tako što se telefon otvori, da postoji sumnja o čijem se telefonu radi i čije su slike i čije su poruke, zbog čega je predloženo da sud ovaj dokaz vrati i ne uvrsti u dokazni materijal, naročito jer nema zapisnika o uviđaju, niti izvještaja. Sud je usvojio predmetni prigovor, jer navedeni dokaz potiče iz predmeta koji u skladu sa propisima ZKP RS nije zakonito pribavljen, odnosno isti nije privremeno oduzet od svjedoka, niti je na istom predmetu izvršen pretres, zbog čega ni fotografije na kojima se vidi takav predmet i njegov sadržaj nisu zakonit dokaz odnosno isti nije prikupljen, obrađen i analiziran u skladu sa pravilima digitalne forenzike i takav dokaz se ne može cijeniti u donošenju odluke.

Odbrana nije izvodila svoje dokaze.

U svojoj završnoj riječi okružni javni tužilac je izjavio da okružno javno tužilaštvo dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret, da je optuženi bio policijski službenik, te da je svjedok potvrdio navode optužnice da mu je optuženi dao podatke, za šta je optuženom dao novčana sredstva naznačena u optužnici, te predlaže sudu da optuženog oglasi krivim u skladu sa zakonom.

Odbrana je prilikom izlaganja završne riječi izjavila da tužilaštvo u toku postupka nije dokazalo da je optuženi počinio djelo koje mu se stavlja na teret jer da bi neko mogao biti po optužnici krivično odgovoran tužilaštvo je obavezno da dokaže postojanje svih obilježja krivičnog djela za koje se neko optuži, a da u konkretno slučaju nije van svake razumne sumnje dokazano da je optuženi počinio krivično djelo. Naime, odbrana ističe da je tužilaštvo provelo tri dokaza koja se odnose na definisanje šta je službena tajna, da podaci iz baze podataka predstavljaju službenu tajnu, koji podaci ne inkriminišu optuženog, te da se ne može krivično djelo odavanja službene tajne utvrditi na osnovu izjave svjedoka G. P., a na čemu jedino tužilaštvo zasniva svoju optužnicu, kao i da sam iskaz svjedoka nije valjan dokaz jer je svjedok P. G. je saslušan na okolnost počinjenog drugog krivičnog djela i da su mu predočavane slike nekog telefona, a imajući u vidu da se radi o nezakonitom postupanju ovlaštenih službenih lica to se ne može koristiti jer sud i branilac ne mogu van svake razumne sumnje da utvrdimo o kojim fotografijama se radi niti o kojem telefonu. Konačno, ističe da tužilaštvo ničim nije dokazalo da je optuženi primio ikakav novac, kao što ne postoji bilo kakav objektivni službeni podatak da je optuženi koristio bazu podataka, kada je koristio niti za koja lica, i u tom pravcu nemamo ni jedan proveden dokaz tužilaštva. Na osnovu svega navedenog, odbrana ističe da je činjenica da tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo te da optužnica ne

sadrži obilježja krivičnog djela za koje se optuženi tereti, zbog čega odbrana predlaže da sud donese odluku kojom se optuženi oslobađa od optužbe.

Optuženi je ostao kod navoda branioca.

Sud je, nakon što je izveo sve navedene dokaze, cijeneći svaki dokaz pojedinačno, a i u njihovoj međusobnoj vezi, shodno odredbi člana 295 stav 2 ZKP, odlučio kao u izreci rješenja i to iz sljedećih razloga:

Na osnovu Rješenja MUP RS Policijska uprava Banja Luka broj 13-08-125-65/19 od 16.11.2019. godine, sud je utvrdio da je optuženi bio raspoređen na poslove i zadatke policajac, PS za intervencije, Sektor policije, PU Banja Luka, te da je isti suspendovan nakon što je Sektor kriminalističke policije PU Banja Luka podnio Okružnom javnom tužilaštvu Banja Luka Izvještaj o počinjenom krivičnom djelu zbog sumnje da je počinio krivično djelo iskorištavanjem svog službenog položaja i prekoračenjem službenih ovlašćenja pribavio za sebe protivpravnu imovinsku korist.

Iz Akta MUP RS Uprava za informaciono-komunikacione tehnologije broj 07/1-125-164/20 od 19.06.2020. godine, sud je utvrdio da podaci kojima se pristupa putem aplikacije „ePretrage“ nalaze u evidencijama Ministarstva unutrašnjih poslova RS – evidencija kriminalističke, saobraćajne i opšte policije i IDDEEA – upravno-pravne evidencije, da predstavljaju lične podatke lica, a pristup i kontrola pristupa istima je uređena Uputstvom o sadržaju i načinu vođenja evidencije provjere ličnih podataka donesenog na osnovu Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima RS i drugim propisima, da navedeni podaci predstavljaju službenu tajnu, kao i da je optuženi S. S. kao službenik Ministarstva unutrašnjih poslova RS imao kreiran nalog za „ePretragu“ u periodu od 12.10.2017. godine do 18.11.2019. godine, a za „eProvjera“ imao kreiran nalog od 21.08.2018. godine do 18.11.2019. godine, te da su podaci o pristupu evidencijama od strane optuženog dostavljeni u elektronskoj formi.

Cijeneći dokaz Akt MUP RS Služba za zaštitu integriteta i zakonitosti u radu broj S/Z-2-052-776/20 od 16.03.2020. godine, sud je takođe utvrdio da u skladu sa zakonskim propisima, konkretno članom 139 stav 2 Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima RS svi zaposleni u Ministarstvu unutrašnjih poslova dužni su da čuvaju podatke koje su saznali u obavljanju poslova i zadataka ili u vezi sa istima, kao i da su podaci iz evidencija Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH službena tajna.

Na osnovu iskaza svjedoka G. P. datog na Zapisnik o saslušanju svjedoka P. G. PU Banja Luka, Sektor kriminalističke policije – odjeljenje za organizovani kriminalitet i droge broj 13-03/1/2-1-702/19 od 15.11.2019. godine koji je pročitao u skladu sa članom 288 stav 2 ZKP RS, utvrđeno je da je svjedok saslušan u istrazi protiv osumnjičenog S. S. zbog sumnje da je počinio krivično djelo „Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja“, da je optuženi sin kuma svjedoka te da ga svjedok poznaje čitav život i da su u bliskim odnosima, da su redovno u kontaktu, da je od optuženog povremeno dobijao podatke o licima ili vozilima, odnosno svjedok je optuženom davao podatke za koje je smatrao da su sumnjivi i koje je optuženi provjeravao, kao i da kada svjedok nema potpune podatke o nekome optuženi mu je iste činio dostupnim, za šta svjedok navodi da se nije često dešavalo. Svjedok je istakao i da nije plaćao za dobijene informacije i da finansijska pomoć koju je davao optuženom zbog toga što je sin prijatelja, te da mu je pomogao da završi fakultet što je u ukupnom iznosu bilo oko 4.600,00 KM, kao i da mu je u skorije vrijeme dao 500 evra ali se ne sjeća zbog čega. Svjedok navodi i da komunikaciju sa optuženim nije brisao jer je ne smatra spornom, a da je za lice D. G. izvršio provjeru da li je isti evidentiran u kaznenoj evidenciji zbog konkursa na koji je D. G. trebao aplicirati, da je optuženi javio svjedoku da jeste evidentira da je lišen slobode i da neće proći operativnu provjeru, dok je za lice M. Đ. izvršio provjeru jer je istoga planirao tužiti zbog čega su mu bili potrebni tačni podaci da navede u tužbi.

Na osnovu izvoda iz kaznene evidencije za osumnjičenog S. S. PU Banja Luka broj 13-02/1-3-234.1-1100/19 od 15.11.2019.godine, utvrđeno je da optuženi nije prethodno osuđivan.

Prema odredbi člana 323 stav 1 KZ RS krivično djelo Odavanje službene tajne čini službeno lice koje neovlašteno drugom saopšti, preda ili na drugi način učini dostupnim podatke koji predstavljaju službenu tajnu, ili koje pribavlja takve podatke u namjeri da ih preda neovlaštenom licu, dok je stavom 3 istoga člana propisano da ukoliko je djelo učinjeno iz koristoljublja to predstavlja kvalifikovani oblik ovog krivičnog djela.

U skladu sa članom 14 i članom 16 Zakona o ličnim podacima BiH, Ministarstvo unutrašnjih poslova RS je u glavnom registru koji se vodi pri Agenciji za zaštitu ličnih podataka u BiH u svojstvu kontrolora podataka uspostavilo zbirke ličnih podataka i utvrdilo da za zaposlene koji pristupaju istima oni predstavljaju službenu tajnu.

Na osnovu svih sprovedenih dokaza u toku ovog postupka, sud nalazi da je nesporno da je optuženi bio službeno lice koje je kao zaposleni u Ministarstvu unutrašnjih poslova RS, PU Banja Luka u periodu od 12.10.2017. godine do 18.11.2019. godine imao pristup putem aplikacijama „ePretraga“ i „eProvjera“ bazama podataka koj se vode pri ovom Ministarstvu, kao i da podaci kojima se pristupa na ovaj način imaju karakter službene tajne.

Sporno je međutim da li je optuženi te podatke saopštavao ili na drugi način učinio dostupnim licu G. P. (R.) i da li je isto učinio iz koristoljublja, odnosno da li je za odavanje podataka primio novčanu naknadu.

Cijeneći pročitani iskaz svjedoka G. P. (R.), sud isti smatra uvjerljivim i istinitim, bez nedosljednosti, uzimajući u obzir da je iskaz dalo lice koje je u dobrim odnosima sa optuženim i da sud ne vidi razlog zašto bi svjedok iznosio neistine koje optuženom ne idu u korist, niti sud vidi mogućnost da je svjedok lažno svjedočio u svoju ličnu korist zbog čega navode svjedoka uzima kao vjerodostojne i istinite, pa na osnovu istoga smatra da je van sumnje dokazano da optuženi jeste saopštavao podatke koji predstavljaju službenu tajnu optuženom, odnosno da je optuženi za svjedoka vršio provjere tačnosti podataka koje već ima kao i saopštavao mu podatke koje svjedoku nisu bili poznati.

Dakle, dovodeći u vezu iskaz svjedoka G. P. (R.), kao objektivan i konzistentan, sa materijalnim dokazima optužbe, sud utvrđuje da je optuženi kao službeno lice, u više navrata neovlašteno drugom saopštio podatke koji predstavljaju službenu tajnu, na način kako je to detaljno opisano u izreci ove presude, kojim postupanjem se u cjelosti ostvaruju svi elementi bića krivičnog djela Odavanje službene tajne iz člana 323 stav 1 KZ RS. Pri tome, sud želi da napomene da je prilikom sačinjavanja izreke ove presude učinio izvjesne korekcije u činjeničnom djelu presude, a u skladu sa izvedenim dokazima i činjenicama koje one potvrđuju, pa je tako sud ispustio kao nedokazan dio koji se odnosi na činjenicu da li je optuženi od G. P. (R.) za saopštavanje podataka primio novac u iznosima od 4.000,00 KM i 500 evra, jer sudu na ovu okolnost nije dostavljen niti jedan dokaz. Naime, sud smatra da nije dokazano da li je djelo učinjeno iz koristoljublja ili zbog prijateljskog i bliskog odnosa optuženog i svjedoka G. P. (R.). Kako i sam svjedok navodi da je finansijska pomoć koju je dao optuženom učinjena za vrijeme školovanja optuženog, dakle prije nego je optuženi postao policijski službenik, a da li je to učinjeno uz obećanje budućih usluga ili se optuženi osjećao dužnim da daje podatke svjedoku sud iz izvedenih dokaza ne može utvrditi, pa čak ni pretpostaviti. Dakle sud nije našao da postoji kvalifikovani oblik predmetnog krivičnog djela, odnosno sud je utvrdio je da optužba nije dokazala da je isto učinjeno iz koristoljublja iz kog razloga je sud iskoristio svoje zakonsko ovlaštenje da promjeni pravnu kvalifikaciju djela, te je optuženog oglasio krivim za produženo krivično djelo odavanje službene tajne iz člana 323 stav 1 KZ RS, a ne za produženo krivično djelo Odavanje službene tajne iz člana 323 stav 1 u vezi sa stavom 3 KZ RS, kako je to predmetnom optužnicom stavljeno optuženom na teret. Sud smatra da ovakvom intervencijom nije povrijedio niti subjektivni, niti objektivni identitet optužbe, jer je riječ samo o usklađivanju činjeničnog stanja sa izvedenim dokazima.

Ovaj sud nalazi da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio uračunljiv i da nisu postojale okolnosti koje bi dovele u sumnju ovakav zaključak. Što se tiče vinosti, ovaj sud nalazi da je optuženi predmetno krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem, odnosno da je bio svjestan svog djela i htio njegovo izvršenje, jer isto proizilazi i iz okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, prvenstveno jer je optuženi znao da je službeno lice i da podaci kojima pristupa i saznaje u radu predstavljaju službenu tajnu, kao i da ih odaje drugom neovlaštenom licu.

Prilikom odmjeravanja kazne, u smislu člana 52 KZ RS, sud je kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio njegove porodične prilike, odnosno da je isti otac dvoje maloljetne djece, dok raniju neosuđivan u konkretnom slučaju sud nije mogao cijeniti kao olakšavajuću okolnost obzirom da je optuženi u vršenju svoje službene dužnosti bio raspoređen na poslove i zadatke policajca, dok je kao otežavajuću okolnost cijenio da je optuženi više puta u dužem vremenskom periodu izvršio odavanje službene tajne, te da je lične podatke dostavljao P. G. protiv kog je podignuta optužnica zbog više krivičnih djela, koji je promjenio i lično ime, te za kojim je raspisana i centralna potjernica. Shodno naprijed navedenim okolnostima, te imajući u vidu da je za krivično djelo Odavanje službene tajne iz člana 232 stav 1 propisana novčana kazna ili kazna zatvora do tri godine, ovaj sud je optuženom S. S., primjenom člana 41, 43 i člana 49 izrekao novčanu kaznu u iznosu od 6.000,00 KM, koju je optuženi dužan platiti u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude. Ako optuženi ne plati novčanu kaznu u roku, na osnovu člana 50 stav 2 KZ RS sud će odrediti njeno prinudno izvršenje u zakonom propisanom postupku. Ako novčana kazna ne bude naplaćena putem prinudnog izvršenja u roku od jedne godine, sud će donijeti odluku o zamjeni novčane kazne zatvorom.

Ovaj sud smatra da će ovako izrečena sankcija ostvariti svrhu kažnjavanja iz člana 43 KZ RS, jer će ista uticati na optuženog da ne čini krivična djela i ostvariti uticaj na njegovo prevaspitanje, odnosno ostvariti uticaj na druge da ne čine krivična djela, te uticati na razvijanje i učvršćivanje službene odgovornosti izražavanjem društvene osude i efektivnog kažnjavanja za učinjeno krivično djelo i neophodnost poštovanja zakona, te podići ugled službenih lica i državnih organa u obavljanju povjerenih im javnih ovlaštenja i službene dužnosti i na taj način doprinjeti povjerenju građana u cjelokupni pravni poredak i efikasnost pravne države.

Na osnovu člana 99 stav 1 u vezi sa članom 96 ZKP RS optuženi je dužan platiti troškove krivičnog postupka i to na ime sudskog paušala u iznosu od 250,00 KM (dvijestotinekonvertibilnihmaraka) u roku od 30 (trideset) dana po pravosnažnosti presude.

Zapisničar:
Svetlana Pranjic

Predsjednik vijeća
sudija
Vedrana Grmuša

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Okružnom sudu Banjaluka, putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana prijema presude.